

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13.05.2020, sp. zn. 7 Tdo 327/2020, ECLI:CZ:NS:2020:7.TDO.327.2020.1

Číslo: 30A/2021

Právní věta: Není porušením zákazu retroaktivity v neprospěch pachatele (čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, § 1 tr. zákoníku), který se uplatní i ve vztahu k právnické osobě jako pachateli trestného činu (§ 1 odst. 2 t. o. p. o.), pokud byla právnická osoba odsouzena za trestný čin podvodu podle § 209 tr. zákoníku, jehož se dopustila tím, že jednáním uskutečněným až po nabytí účinnosti zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, sebe nebo jiného obohatila ke škodě cizího majetku, jestliže k tomu záměrně fyzická osoba jednající za právnickou osobu využila omylu, který vyvolala jiná nebo tatáž fyzická osoba již přede dnem 1. 1. 2012. To platí např. tehdy, jestliže fyzická osoba (třeba v postavení člena statutárního orgánu určité obchodní společnosti) vyvoláním nebo využitím omylu příslušného orgánu státu nebo zamlčením podstatných skutečností v době do 31. 12. 2011 dosáhla vydání rozhodnutí o schválení provozu fotovoltaické elektrárny provozované obchodní společností a následného vyplácení vyšší podpory obnovitelných zdrojů energie, pokud obchodní společnost od 1. 1. 2012 prostřednictvím téže fyzické osoby nebo prostřednictvím dalších osob na základě pokynů této fyzické osoby prováděla fakturaci a nechala si vyplácet takovou podporu, ačkoliv na ni neměla nárok.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 13.05.2020

Spisová značka: 7 Tdo 327/2020

Číslo rozhodnutí: 30A

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Časová působnost, Podvod, Právnická osoba, Zákaz retroaktivity

Předpisy: § 1 odst. 2 předpisu č. 418/2011Sb.

§ 1 tr. zákoníku

§ 2 odst. 1 tr. zákoníku

§ 2 odst. 4 tr. zákoníku

§ 209 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněné právnické osoby - obchodní společnosti S. podané proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 10. 2019, sp. zn. 3 To 144/2018, v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 52 T 5/2018.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2018, sp. zn. 52 T 5/2018, byla obviněná právnická osoba - obchodní společnost S. (dále též jen „obviněná právnická osoba“ nebo „obviněná“) uznána vinnou pod bodem 2. výroku o vině zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, dílem dokonaným a dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a byla odsouzena podle § 18 odst. 1, 2 t. o. p. o., § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1 tr. zákoníku k peněžitému trestu v celkové výši 2 000 000 Kč. Týmž rozsudkem bylo rozhodnuto o vině a trestu obviněných M. V., J. F., J. Č. a B. O. O uplatněném nároku na náhradu škody bylo rozhodnuto podle § 229 odst. 1 tr. ř.

2. Obviněná právnická osoba se podle skutkových závěrů soudu prvního stupně dopustila uvedeného zločinu skutkem popsaným pod bodem 2. výroku o vině v podstatě tím, že ačkoliv věděla (prostřednictvím svého jednatele - obviněného M. V.), že nárok na výkupní ceny za vyrobenou elektřinu z fotovoltaických zdrojů uvedených do provozu v roce 2010 byl získán neoprávněně v rozsudku popsaným protiprávním jednáním, neboť ve skutečnosti fotovoltaická elektrárna v B. p. H. nebyla po technologické stránce související s výrobou elektrické energie ze slunce dokončena ani k datu 7. 12. 2010, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o udělení licence č. XY, tak od 1. 1. 2012 využila omylu, do něhož byli uvedeni pracovníci Energetického regulačního úřadu (dále jen ve zkratce „ERÚ“) rozhodující o udělení licence, a zamlčela tyto podstatné skutečnosti společně, které od ní vykupovaly vyrobenou elektrickou energii ze slunce, a od 1. 1. 2012 do konce října 2017 si neoprávněně nárokovala vyplácení podpory přímého výkupu podle předkládaných faktur o vyrobené elektrické energii, takže za období od 1. 1. 2012 do konce října 2017 se obohatila o částku ve výši 37 395 625,82 Kč, čímž byla způsobena škoda v uvedené výši, která byla poškozeným společně refinancována jednak od spotřebitelů elektřiny, jednak vyrovnávacími platbami od ostatních distribučních společností a dále z dotací státního rozpočtu České republiky, přičemž od listopadu 2017 po dobu předpokládané životnosti fotovoltaické elektrárny, tzn. do konce roku 2030, by dále došlo k jejímu obohacení o částku ve výši okolo 104 000 000 Kč, a tím i ke způsobení škody ve stejné výši.

3. Rozsudek soudu prvního stupně napadli odvoláními obviněná právnická osoba, obvinění M. V., J. F., B. O., poškozená obchodní společnost OTE a státní zástupce ve prospěch obviněného M. V. a v neprospěch obviněných J. F., J. Č. a B. O. Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 30. 10. 2019, sp. zn. 3 To 144/2018, z podnětu odvolání obviněného M. V. a státního zástupce částečně zrušil napadený rozsudek, a to ve výroku o trestu ohledně obviněného M. V. a znovu rozhodl o jeho trestu. Podle § 256 tr. ř. zamítl odvolání obviněné právnické osoby, obviněných J. F., B. O., poškozené obchodní společnosti OTE, a odvolání státního zástupce podané v neprospěch obviněných J. F., J. Č. a B. O.

II.

Dovolání obviněné právnické osoby

4. Proti rozsudku odvolacího soudu podala obviněná právnická osoba S. prostřednictvím obhájce dovolání, v němž uplatnila dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř. Nesprávné právní posouzení spatřuje v tom, že její trestní odpovědnost je dovozována zcela neoprávněně, v rozporu se zákonem a zásadou zákazu retroaktivního užití norem trestního práva. Z obžaloby je zřejmé, že jádro toho, co je jí kladeno za vinu, se zcela jednoznačně odehrálo již na přelomu let 2010 a 2011, a tedy před nabytím účinnosti zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, která nastala dne 1. 1. 2012. Do té doby české trestní právo umožňovalo dovozovat trestní odpovědnost toliko vůči fyzickým osobám. Vyvozovat trestní odpovědnost právnické osoby za jednání, ke kterému došlo do 31. 12. 2011, je principiálně vyloučeno. V tomto směru obviněná odkázala na právní názor Nejvyššího státního zastupitelství v obdobné věci (pod sp. zn. 2 NZT 49/2017), podle něhož samotný fakt, že obviněná právnická osoba pokračuje ve fakturaci vyrobené a do distribuční sítě dodávané

elektriny i po dni 1. 1. 2012, je nedostačující ke vzniku její trestní odpovědnosti jakožto provozovatele fotovoltaické elektrárny. Za dané situace měla být obviněná právnická osoba zproštěna obžaloby podle § 226 písm. b) tr. ř. Pokud soudy odkazovaly na rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci vedené pod sp. zn. [7 Tdo 916/2018](#), není tato jejich argumentace přiléhavá, neboť Nejvyšší soud se namítanou problematikou retroaktivity v uvedeném rozhodnutí explicitně nezabýval a důvody odmítnutí dovolání spočívaly v jiných aspektech. Je třeba uvážit, že zákaz retroaktivity je jedním z nosných principů chráněných přímo v ústavní rovině. Stejně jako ve věci vedené u Nejvyššího státního zastupitelství pod sp. zn. 2 NZT 49/2017 z popisu skutku vyplývá, že obviněná právnická osoba měla po dni 1. 1. 2012 využít omylu vyvolaného protiprávním jednáním jiné osoby v roce 2010 či 2011. Z odůvodnění rozhodnutí soudů obou stupňů přitom dostatečně vyplývá, že zásadní význam má to jednání, ke kterému došlo přede dnem 1. 1. 2012 a jímž byli uvedeni v omyl pracovníci ERÚ a obchodní společnost E. ON Distribuce, a. s. Pro správné vyhodnocení trestní odpovědnosti obviněné právnické osoby je tedy nezbytné přiřazení odpovídajícího významu jednotlivým krokům pachatele při páchání jeho trestné činnosti a správné nazírání na skutek a trestný čin pachatele.

5. Následně se obviněná právnická osoba s odkazem na judikaturu a komentářovou literaturu zabývala obecným výkladem pojmů „skutek“ a „dílčí útok pokračujícího trestného činu“. V případě trestné činnosti spočívající v podvodném vylákání licence pro výrobu elektriny a v podvodném uzavření smlouvy s distributorem elektriny přede dnem 1. 1. 2012, jakož i v navazujícím vylákání finančních částek z titulu neoprávněného garantování výkupních cen elektrické energie, je nutno jako jediný skutek v hmotně právním pojetí chápat jednání pachatele, které zahrnuje podvodné vylákání licence pro výrobu elektriny, sjednání smlouvy s distributorem a postupné neoprávněné vylákání a převzetí veškerých plateb v období až 20 let. Jde o jediný skutek, kde až souhrn všech jednotlivých kroků naplňuje skutkovou podstatu trestného činu podvodu. Rozhodujícím, kauzálním jednáním pachatele z hlediska naplnění následku trestného činu je podvodné vylákání licence a podvodné uzavření smlouvy s poškozeným distributorem, když jednání je fakticky dokončeno uzavřením smlouvy. V tomto okamžiku je distributor definitivně uveden v omyl, protože od tohoto okamžiku je povinen platit pachateli za dodanou elektrickou energii zvýhodněné výkupní ceny. Toto jednání bylo pachatelem spácháno přede dnem 1. 1. 2012. Pravidelné vystavování a zasílání faktur distributorovi po dni 1. 1. 2012, nelze chápat jako dostatečně významné z hlediska naplnění následku trestného činu. Množství vyrobené a dodané elektriny je měřeno technickým zařízením distributora, takže ten ví a může si zkontrolovat, kolik elektriny mu pachatel v určitém měsíci dodal a jakou částku je povinen zaplatit za dodanou elektrinu. Vystavení faktury je úkon významný především z hlediska účetnictví a daňových povinností. Vyúčtováním a sestavením výkazu již nedochází k uvedení v omyl ani k udržování omylu distributora, a samotná fakturace proto nemá kauzální vliv na způsobení škody. Nelze dospět k závěru, že by pachatel právě a jen s pomocí fakturace využil omylu distributora k vylákání zvýhodněné kupní ceny, když tuto cenu je distributor povinen platit již na základě dříve uzavřené smlouvy. Z tohoto důvodu chybí příčinná souvislost mezi fakturací a následkem. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci vedené pod sp. zn. 7 Tz 215/99 obviněná právnická osoba konstatovala, že u tohoto typu trestné činnosti vzniká škodlivý následek nikoliv na základě vystavených faktur, nýbrž na základě jednání pachatele, k němuž zde došlo již v letech 2010 a 2011, přičemž toto jednání nelze oddělit od dalších částí skutku jako celku. Neoprávněné měsíční fakturování nelze považovat za jednotlivé dílčí útoky pokračujícího trestného činu, ale toliko za nedílnou součást jediného skutku, která sama o sobě nenaplňuje znaky trestného činu podvodu. Trestní odpovědnost obviněné právnické osoby je vyloučena z důvodu, že je jí kladeno za vinu spáchání skutku, jehož trestněprávně podstatná část byla spáchána přede dnem 1. 1. 2012, tj. před účinností zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, a pro takové jednání ji tak nelze trestně postihnout.

6. Závěrem obviněná právnická osoba navrhla, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou

stupňů a přikázal soudu prvního stupně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

III.

Vyjádření k dovolání

7. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, který se vyjádřil k dovolání obviněné právnické osoby S., považuje její dovolací námitky za odpovídající uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a za důvodné. Námitky obviněné jsou v podstatě reprodukcí argumentace obsažené v odůvodnění usnesení státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. 2 NZT 49/2017, které se týká věci skutkově prakticky identické. S argumentací a právními názory uvedenými v citovaném usnesení se státní zástupce plně ztotožňuje. V případě obviněné bylo rozhodujícím kauzálním jednáním pachatele z hlediska naplnění následku trestného činu podvodné vylákání licence a následné podvodné uzavření smlouvy s distributory, přičemž tohoto jednání se ostatní obvinění ve věci dopustili již v letech 2010 až 2011, tj. ještě před účinností zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim. Nemůže obstát ani konstrukce zvolená soudem prvního stupně, podle které obviněná právnická osoba po dni 1. 1. 2012 využívala omylu, do kterého uvedla ERÚ a distributora elektrické energie jiná osoba. Podle státního zástupce právnická osoba utváří svou vůli a projevuje ji navenek toliko prostřednictvím fyzických osob - svých orgánů, či jiných k tomu povolaných osob. V tomto případě to byl obviněný M. V., který při jednáních nevystupoval sám za sebe, ale činil právní úkony právnické osoby S., jejímž byl jednatelem, a tedy statutárním orgánem. Právnická osoba tak nevyužívala omylu, do kterého poškozené uvedl někdo jiný, ale sama poškozené prostřednictvím za ni jednajících fyzické osoby uvedla v omyl, ovšem přede dnem 1. 1. 2012 nemohla být za takové jednání trestně odpovědná. Neobstojí ani úvahy soudu, podle kterých po dni 1. 1. 2012 pravidelné vystavování faktur, v nichž byla zahrnuta neoprávněně nárokováná podpora za výrobu energie z obnovitelných zdrojů, je zásadní pro současné naplnění všech znaků trestného činu a příčinné souvislosti. Toto pravidelné vystavování faktur po dni 1. 1. 2012 a jejich zaslání distributorům nelze chápat jako dostatečně kauzální z hlediska naplnění následku trestného činu podvodu. Šlo pouze o administrativní, resp. účetní operaci vyplývající z existence obchodního vztahu, přičemž výše fakturované částky byla předurčena předcházejícím podvodným jednáním spáchaným přede dnem 1. 1. 2012. Vystavením faktury tak již nedocházelo k uvedení v omyl ani k udržování v omylu. Distributor byl podle již dříve uzavřené smlouvy povinen zaplatit zvýhodněnou cenu za odebranou elektrickou energii, a to bez ohledu na zaslanou fakturaci. Proto chybí příčinná souvislost mezi pouhou fakturací a následkem. Trestní odpovědnost obviněné právnické osoby je v dané věci podle státního zástupce vyloučena, neboť trestněprávně podstatná a rozhodující část skutku kladeného jí za vinu byla spáchána přede dnem 1. 1. 2012, tj. před účinností zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, a její dovolací námitky jsou proto důvodné.

8. Závěrem státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené rozhodnutí odvolacího soudu a přikázal mu, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

IV.

Posouzení důvodnosti dovolání

9. Nejvyšší soud shledal, že dovolání obviněné je zjevně neopodstatněné.

10. Stěžejní námitkou obviněné právnické osoby S. je, že její trestní odpovědnost byla dovozena neoprávněně, v rozporu se zákonem a se zásadou zákazu retroaktivního užití norem trestního práva. Takto koncipovanou dovolací argumentaci lze podřadit pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

11. Podle § 1 tr. zákoníku je čin trestný, jen pokud jeho trestnost byla zákonem stanovena dříve, než

byl spáchán. Tento zákaz retroaktivity podle trestního zákoníku se přitom po přijetí zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim vztahuje u činů spáchaných za podmínek podle § 8 t. o. p. o. i na posuzování trestní odpovědnosti právnických osob podle zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, a to v souladu s § 1 odst. 2 t. o. p. o., neboť tento zákon nemá svou vlastní úpravu zákazu retroaktivity. Spáchá-li tedy právnická osoba čin ve smyslu § 8 t. o. p. o. před účinností tohoto zákona, nelze dovozovat její trestní odpovědnost. Potud se Nejvyšší soud shoduje s argumentací obviněné právnické osoby. Je však namístě akcentovat, že dobu spáchání trestného činu je třeba posuzovat v souladu s § 2 odst. 4 tr. zákoníku, podle kterého je čin spáchán v době, kdy pachatel nebo účastník konal nebo v případě opomenutí byl povinen konat. Není rozhodující, kdy nastane následek nebo kdy měl nastat. Rozhodující je pak doba dokončení jednání (§ 2 odst. 2 tr. zákoníku), neboť si lze představit případ, kdy pachatel započne jednání ještě předtím, než nabude účinnosti zákon, který nově stanoví trestnost činu, ale své jednání dokončí až po nabytí jeho účinnosti, a proto může být za tuto část svého jednání trestně postižen (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 42).

12. K posouzení, zda odsouzením obviněné právnické osoby S. došlo k porušení zásady zákazu retroaktivity, je nutné se zabývat tím, zda dané jednání bylo dokončeno ještě před účinností zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, nebo až po ní. Podle § 48 t. o. p. o. nabyl tento zákon účinnosti dnem 1. 1. 2012. Pokud by tedy obviněná právnická osoba dokončila trestný čin ještě před tímto datem, nebylo by možné dovozovat její trestní odpovědnost. V případě trestné činnosti spočívající v podvodném vylákání licence na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů a v důsledku toho také v podvodném uzavření smlouvy s distributorem elektřiny přede dnem 1. 1. 2012, jakož i v navazujícím postupném vylákání finančních částek na základě nárokování garantovaných výhodnějších výkupních cen elektrické energie, je nutné chápat v hmotně právním smyslu celé toto jednání pachatele jako jediný skutek. To přitom zahrnuje i vylákání veškerých plateb podle takto podvodně uzavřené smlouvy, která se obvykle uzavírala na období 20 let, což představuje přibližnou životnost fotovoltaické elektrárny. Jde o jediný skutek, ve kterém souhrn všech jednotlivých kroků naplňuje skutkovou podstatu trestného činu podvodu. Jednání pachatele je fakticky dokonáno uzavřením smlouvy s distributorem, který je tímto definitivně uveden v omyl, ale dokončeno bude až vystavením poslední faktury na závěr období, na které byla smlouva s distributorem uzavřena, tedy po již zmiňovaných 20 letech. Proto je v situaci, kdy ještě neuplynulo období, na které byla smlouva s distributorem uzavřena, správná kvalifikace takového jednání jako zločinu podvodu dílem dokonaného a dílem nedokonaného ve stadiu pokusu. V nyní projednávané věci je obviněná právnická osoba propojená s hlavním pachatelem (obviněným M. V.) i tím, že po celou dobu byl on jejím jednatelem. Tento hlavní pachatel navodil protiprávní stav a podvodným způsobem získal ještě přede dnem 1. 1. 2012 pro obviněnou právnickou osobu licenci na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů a uzavřel smlouvu s distributorem elektřiny na dobu 20 let. Následně začala obviněná právnická osoba pravidelně fakturovat distributorovi cenu za dodanou elektřinu a v tomto jednání pokračovala i po dni 1. 1. 2012. Činila tak v době, kdy ještě nebyla trestně odpovědná, a rovněž tak i v době, kdy již její trestní odpovědnost vznikla na základě nabytí účinnosti zákona o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim.

13. Obviněná právnická osoba v nyní projednávané věci využila protiprávního stavu, který před tím, než nabyla trestní odpovědnosti, navodil její jednatel (dnes již odsouzený M. V. za pomoci odsouzených J. F., J. Č. a B. O.), a v úmyslu se obohatit svým jednáním při postupném dokončování trestného činu podvodu po dni 1. 1. 2012 tak přistoupila k jeho páčání ve smyslu tzv. sukcesivního pachatelství. Jednáním již odsouzených fyzických osob došlo k uvedení v omyl ERÚ a distributora elektrické energie ohledně data stavební dokončenosti fotovoltaické elektrárny, a tím možnosti požadovat státem garantované výhodnější výkupní ceny vyrobené elektrické energie z obnovitelných zdrojů. K tomuto vyvolanému omylu následně přistoupila obviněná právnická osoba S. poté, co nabyla trestní odpovědnosti, využila jeho existence a postupně se neoprávněně obohacovala na

základě jednotlivých měsíčních fakturací cen, a tím dokončovala trestný čin podvodu, čímž naplňovala i úmysl společně s hlavním pachatelem, odsouzeným M. V. Předě dnem 1. 1. 2012 tak sice byl trestný čin podvodu dokonán, avšak nebyl ještě dokončen. Jeho celé dokončení by nastalo až po poslední fakturaci po ukončení smlouvy koncem roku 2030. Následnou fakturaci cen obviněnou právníckou osobou vůči distributorovi elektrické energie za její dodávku je tak namístě posuzovat jako jednání navazující na uvedení v omyl předě dnem 1. 1. 2012, přičemž po tomto datu obviněná právnícká osoba zcela vědomě participovala na již vyvolaném omylu, a je tedy od tohoto data trestně odpovědná za dokončování trestného činu podvodu. Jak správně uvedl soud prvního stupně, skutkovou podstatu trestného činu podvodu lze naplnit i tím, že se využije již nastalého omylu, k čemuž zákonitě dochází poté, co byl určitý subjekt uveden v omyl jiným subjektem, v tomto případě již shora zmíněnými odsouzenými fyzickými osobami. Postupnou fakturaci ceny za dodávky vyrobené elektrické energie přitom nelze, jak ve své dovolací argumentaci tvrdí obviněná právnícká osoba, považovat za pouhou účetní operaci. Fakturace ceny byla aktivním a cíleným jednáním obviněné právnícké osoby směřujícím k dokončování trestného činu podvodu a byla obligatorní podmínkou k tomu, aby jí byla vyplácena zvýhodněná výkupní cena elektřiny, neboť bez fakturace by distributor i přes uzavřenou smlouvu sám od sebe neproplácel cenu za dodanou elektrickou energii a zvýhodnění obsažené v této ceně. Vystavování a zasílání předmětných faktur obviněnou právníckou osobou distributorovi elektrické energie je tak namístě posoudit jako zásadní jednání k naplnění objektivní stránky trestného činu podvodu, směřující k jeho postupnému dokončování. V tomto lze pro stručnost dále odkázat na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, který se zevrubně zabýval námitkou retroaktivity zákona a Nejvyšší soud se ztotožnil s jeho závěry, přičemž argumentaci soudu prvního stupně ohledně otázky retroaktivity zákona potvrdil i odvolací soud.

14. Rovněž je namístě akcentovat, že soud prvního stupně správně posoudil neoprávněné obohacení obviněné právnícké osoby až od 1. 1. 2012, tedy až od účinnosti zákona o trestní odpovědnosti právníckých osob a řízení proti nim, kdy obviněná nabyla trestní odpovědnosti, a ani v tomto ohledu proto nelze shledat v postupu soudu prvního stupně pochybení. Pouze na okraj lze doplnit, že obviněná právnícká osoba ve své dovolací argumentaci odkazovala především na závěry usnesení Nejvyššího státního zastupitelství ve skutkově obdobné věci vedené pod sp. zn. 2 NZT 49/2017. Stejně jako soud prvního stupně se však Nejvyšší soud nemohl ztotožnit s argumentací a závěry Nejvyššího státního zastupitelství obsaženými v tomto usnesení, a to právě s ohledem na výše uvedené. Je tedy namístě uzavřít, že posuzované podvodné jednání sice bylo dokonáno již předě dnem 1. 1. 2012, ale nebylo dokončeno a jeho dokončování fakticky probíhalo až postupně jednotlivými fakturacemi každý měsíc, kdy obviněná právnícká osoba pravidelně zasílala distributorovi faktury a na základě nich získávala zvýhodněnou výkupní cenu elektřiny, u které si byla vědoma, že na ni v dané výši nemá nárok právě s ohledem na předchozí uvedení v omyl a podvodné získání licence. Obviněná právnícká osoba je tak za jednání po dni 1. 1. 2012 trestně odpovědná a v nyní projednávané věci jejím odsouzením nedošlo k porušení zákazu retroaktivity zákona v její neprospěch. Protože rozhodnutí soudů prvního a druhého stupně neobsahují namítané pochybení, dovolací námitku obviněné právnícké osoby shledal Nejvyšší soud neopodstatněnou.

15. Protože napadené rozhodnutí netrpí vytýkanými vadami, Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněné právnícké osoby jako zjevně neopodstatněné.